

CIA.PEPA PLANA

DIRECTION: NOLA RAE

Penelope

PRESENTATION

1

ARTISTIC TEAM

2

CIA. PEPA PLANA

3

CIA. NOLA RAE

5

WHAT DE PRESS SAID

6

PRESS CLIPPINGS

7

8

9

10

11

12

13

CIA PEPA PLANA PRESENTS

Penélope

Take a female clown, named Pepa Plana, and then put her to await the return of a husband who has just left the conjugal home to go to war.

Give to her, by way of distraction, a sewing machine and enough thread so that her needlework helps her to forget her woes and makes us to forget ours at the same time. Well, the result is a playful and humorous remake of the Trojan War, with their ships, their citadels, their heroic warriors and, of course, the far-famed horse which brought victory to Ulysses troops.

Mercedes Abad

ARTISTIC TEAM

Clown

Conjuring Adviser

Original Music

Costumes

Lighting

Atrettzo

Photography

Production

Director Assistant

Female Clown Adaptation

Director

Pepa Plana

Mag Lari

Lluís Cartes

Rosa Solé

Jordi Llongueras

Oriol Blanchar

Xavier Garcia

Victor Niubó

Joan Sánchez

Cia Pepa Plana

Aina Tur

Joan Busquets

Pepa Plana

Nola Rae

The connecting theme that takes us through the different situations of the Greek myth is a red thread. This thread allows us to weave and tear apart a tapestry, where the protagonist, this Pepa/Penèlope clown that awaits for the return of Ramón/ Ulysses, enjoys sharing with us the most tender and poetic situations of her wait, as well as the most absurd and comic ones.

This is the fifth production of the company, and this time we set off with the myth of Penèlope in order to develop another show aimed for adult audiences that continues with the company's approach to self-creation, and where we have Pepa clown, alone on the stage, playing with a nonverbal code.

The production's team is almost the same as in the last productions, but this time we count with the important addition of the renowned doyenne of female clowns Nola Rae, Australian national living in England.

A BRIEF SUMMARY OF THE PARTICIPATING

Cia. Pepa Plana

Pepa Plana is an actress and clown, born in Valls, Tarragona, on May 2nd 1965. Her talent, the distinct characteristic of her shows, and her individual contribution to promote the world of female clowning has made her a Catalan icon that stands out as one of the European figures of her genre.

Pepa Plana started her career as a theatre actress. Soon after graduating from the Institut del Teatre of Barcelona in 1989 she co-founded Preterit Perfecte, a theatre company that produced and toured three different plays. In 1998 she created her own company with the explicit intention of producing clown theatre for grown-up audiences, marking a major shift and step forward in her career.

Since then Cia Pepa Plana has created and toured ten different productions: “De Pe a Pa” (1998), “Giulietta” (2000), “Hatzàrdia” (2004), ‘L’atzar” (2004), and “Penèlope” (2010). With “Èxode”(2011) she shares the stage for the first time with two other renowned clowns, Joan Montanyès ‘Monti’ and Joan Valentí ‘Nan’, producing a play that addresses the issue of mass migration and the hardships experienced by those that flee for political and economic reasons.

The next two years signify a new stage in Pepa Plana’s career when she moves to Quebec, Canada, to join the Cirque du Soleil for the creation and touring of the prestigious company’s new show ‘Amaluna” during 2012 and 2013.

In 2014 she moved back to Catalonia, and the year began with “Despistats”, a show specifically conceived for outdoor settings, street theatre as a way to open other windows to gaze over the world.

“Paradís Pintat (2016), premiered in that year’s Festival Grec of Barcelona, is the next solo production which insists on the daily drama of human mass migrations.

In 2017 she produced “Suite”, another venture into street theatre and summer festivals.

The latest production is “Veus que no veus”, a show that looks back at some of the classic clown gags. It was premiered in 2018 as a duo with Pepa Plana taking the role of the August clown and Noël Olivé as the White clown.

Her shows have also toured Europe and Latin America regularly. Along with public recognition she has also been awarded numerous prizes, such as the distinguished National Culture Award 2014 granted by the Generalitat de Catalunya.

Pepa Plana’s professional journey has made her the most renowned Catalan female clown, and her new projects are always awaited with anticipation. Her trajectory has also contributed to open new markets in the theatre scene of Spain.

Alongside to her performing career, Pepa Plana was also appointed the artistic director of the International Female Clown Festival of Andorra, a biennial benchmark of the genre from its first edition in 2001 until the last one in 2009. In May 2018 the festival returned as an annual event with a slimmed down format, and Pepa Plana was re-appointed artistic director with the aim to revive the festival and open it up to new challenges.

HAS RECEIVED THESE ACKNOWLEDGEMENTS

- **“Award Butaca 2020”** for the show **“Veus que no veus”**.
- **“Award Zirkòlika”** to the best clown show 2019, for **“Veus que no Veus”**.
- **“Award Cultura de l’Associació Periòdica de Premsa en Català” 2019 (APPEC)**.
- **“Award” del “Público de la XXXV Mostra Internacional de Teatro Cómico e Festivo de Cangas”** for **“Paradís Pintat”**
- Zirkolika Prize for the best Circus of Sala or Carpa show of 2017, for the show **“Painted Paradise”**
- **National Award of Culture 2014** Of the National Council of Culture and the Arts
- **“Clown of the Year” Award 2013** at the Fira del Clown in Vilanova de la Muga.
- **Sabatot Alegre Award, 9a Setmana del Pallasso (9th Clown Week) Castellar del Vallès 2011.**
- The Audience Award at the Zirkolika Magazine Awards Gala 2010, for , by **PENÈLOPE**
- **ARC Award 2004** in the Circus category for the show **“Giulietta”**.
- **Honorary Mention** for the show **“Giulietta”** in the IX International Clown Festival of Cornellà.
- **Aplaudiment FAD Award 1999** for the show **“De Pe a Pa”**.

Nola Rae's stature and career speak for itself. Born in Australia she has been living in England for the last 44 years. She was formed as a classical dancer at the Royal Ballet of London, moving on to a professional career at the Malmö Stadsteater and Tivoli Pantomime Theatre in Copenhagen. She also studied mime with Marcel Marceau in Paris, and later on she founded the prestigious London Mime Theatre in 1974.

She has a trail of 40 years performing on the stages, which undoubtedly makes her the doyenne of female clowns in active. She has presented her characteristic nonverbal productions in more than 65 countries around the world. She has been presented with a multitude of prizes and awards over the years, and in 2008 she was granted with a

M.B.E. by the Queen in her New Year's Honours List
("Member of The Most Excellent Order of The British Empire")
for her contribution to the arts of Drama and Mime

WHAT THE PRESS SAID

Here there is Pepa Plana, and although we can't see her yet, the female clown of purple heart and big shoes starts to win us over, even before the light goes on, with a single sigh. And yes, it is impossible not to be won round by her, not to be absolutely devoted to her enormous communicative power, we are faced with her brilliant ability to measure the timing of her gags, and her capacity to listen the audience's heartbeat so to make the show breath at the same rhythm. Marvellous. [Joaquín Melguizo, Herald de Aragón, 5-12-2009](#)

If the All Blacks coach could see Pepa Plana in action he would sign her up ipso facto. Known for her ability to transform into different characters by simply changing the gesture, the actress takes this chameleonic ability to an extrem with Penèlope. Pepa is the small and coquette clown, but she is also Penelope that rebels against the destiny assigned to her by Homer. [Gemma Tramullas, El Periódico 30-04-2010](#)

In this show there are a lot of brilliant ideas, original and apparently simple, but there is also a lot of work and, above all, there is Pepa Plana's talent, a tender and playful clown that offers us the funniest version of Ulysses travels ever made, as well as of Penelope's wait. A great Pepa Plana. [Dani Chicano, El Punt, 13-04-2010](#)

In addition to have been a pioneer in Spain, we must now recognise Pepa Plana's efficient character empathy, as well as her artistic courage shown with her solo challenges De Pe a Pa, Giulietta, Hatzàrdia, and now this intelligent review of the the Homeric epic. In Penèlope the clown plays with space and time, and with the symbolism and counter-symbolism of the contents. Plana has a magnificent tract to cover and her versatile character only predicts the very best. [Jordi Jané, Avui, 30-04-2010](#)

If Penelope, the wife of Ulysses, has always been overshadowed by the fame of her husband, in Penèlope she is the great heroine, the woman who moves - literally - the threads of the Trojan War, and the lucid strategist that suggests the construction of a wooden horse to bring down the legendary city. Her skilful play with the audience, or scenes such as the battle behind the walls of the besieged city certifies Plana's charisma and the undeniable interest of the offer. Pepa Plana indulges in the detail. [Came Tierz, Time Out, 06-05-2010](#)

If Penelope, the wife of Ulysses, has always been overshadowed by the fame of her husband, in Penèlope she is the great heroine, the woman who moves - literally - the threads of the Trojan War, and the lucid strategist that suggests the construction of a wooden horse to bring down the legendary city. Her skilful play with the audience, or scenes such as the battle behind the walls of the besieged city certifies Plana's charisma and the undeniable interest of the offer. Pepa Plana indulges in the detail. [Antonio J. Navarro, Guia del Ocio, 07-05-2010](#)

Crítica pallassos

Jordi Jané

Un altre pas cap endavant

Penèlope

Amb Pepa Plana. Dir.: N. Rae.
Sala Muntaner, 28 d'abril

A Pepa Plana se li han de reconèixer, a més d'haver estat pionera a l'Estat, l'eficaç empatia del personatge i la valentia artística demostrada amb reptes solitaris com *De Pe a Pa*, *Giulietta* i *Hatzàrdia*. A aquests reptes cal sumar-hi encara l'heterodòxia d'haver gosat agafar pel bescoll, l'ànima i el sexe la Blanche Dubois d'*Un tramvia anomenat desig* amb un resultat al meu entendre molt poc comprès i valorat per la nostra crítica teatral, i ara aquesta intel·ligent revisitació feministicolúdica de l'epopeia homèrica.

A *Penèlope*, la pallassa juga amb l'espai, el temps i el simbolisme i el contra-simbolisme dels continguts, ajudada en moments puntuals per la música de Lluís

La pallassa juga amb l'espai, el temps i el simbolisme

Cartes, alguns efectes màgics preparats pel Mag Lari i, sempre, per un atrezzo i una escenografia (Xavier García i Oriol Blanxart) on il·lustra i projecta els somnis i les realitats d'una dona que espera el marit guerrer i llicenciós, que a ella tant li fa que es digui Ulisses com Ramon (aquest caràcter masculí és tan perenne com la pacient espera de les anomenades *repòs del guerrer*). Efectivament, de tant teixir i destèixer amb fil vermell els seus anhels solitaris, la Penèlope Plana acabarà tallant-lo per alliberar-se del jou mascle.

Fins aquí el que s'hi dona. Anant al com s'hi dona, i ja esmentades les virtuts, l'espectacle em resulta excessivament pla, lineal, sense els punts àlgids de tensió dramàtica imprescindibles en 75 minuts d'espectacle. Hi ha un abús dels gags reiterats (amb la paradigmàtica excepció del de la cinta mètrica, molt ben mesurat i sostingut). El gag reiterat és cosa de mestres i, també en l'art del pallasso, els mestres es fan amb els anys. En aquest sentit, però, no hem de patir: la Plana té un magnífic territori per recórrer i el seu caràcter d'esponja vatina el millor.

La payasa Pepa Plana, en el espectáculo 'Penélope'.

El corazón en la mirada

PENÉLOPE es el último espectáculo de la payasa barcelonesa Pepa Plana, que desde el pasado jueves puede verse en el Teatro de la Estación de Zaragoza. Quienes ya la conocen, saben que es grande. Quienes aún no la han visto, tienen ahora la oportunidad de comprobarlo. Y unos y otros disfrutarán con una propuesta escénica deliciosa y absolutamente recomendable.

Penélope es un personaje de la 'Odisea' sobradamente conocido. Mujer de Ulises, esperó durante veinte años el retorno de su marido de la guerra de Troya. Es por ello símbolo de la fidelidad conyugal. Pero, naturalmente, vista a través de los ojos de una payasa, la historia resulta bien distinta.

Tal vez, si pudiésemos reducir el payaso a su más elemental expresión, a su más pura esencia, deberíamos quedarnos con la mirada. Alguien que se asoma desde detrás de su pequeña máscara (su nariz roja no es otra cosa que una máscara) para mirarnos mientras nos cuenta algo. Eso es el clown. Pero su mirada no es una mirada corriente. El payaso nos mira, no tanto para vernos, sino para que veamos a él. A veces tierno, a veces melancólico, a veces alegre, a veces triste, pero siempre irreductible, incansable, invitándonos a jugar con él con la ingenua y limpia franqueza de un niño.

Aquí está Pepa Plana, aunque aún no la veamos, la payasa de corazón púrpura y grandes zapatones, que comienza a conquistarnos, aun antes de que la

luz se encienda, con un solo suspiro. Y sí, es imposible no dejarse conquistar por ella, no terminar absolutamente entregado ante su enorme poder comunicativo, ante su brillante capacidad para medir los tiempos de los gags, saber escuchar el latido de la sala y hacer que el espectáculo respire acompasado con él.

No hay artificios en Pepa Plana y su Penélope, sino un corazón que se le escapa por los ojos para hablarnos en el más puro lenguaje del clown. Pepa Plana es una payasa clásica. No inventa ninguna palabra de ese lenguaje, pero convierte todas y cada una de ellas en rutilantes estrellas que brillan en el escenario. La vemos sobre la escena con su no parar, convirtiendo los elementos más cotidianos en juguetes escénicos, tejiendo un hilo de complicidad con cada mirada y cada gesto. Y parece que no hiciera nada. Pero sí que hace. Nos muestra la fuerza de una actriz sobre la escena. Enorme.

LA FICHA

●●●●●

'Penélope'

Compañía: Cia Pepa Plana.
Intérprete: Pepa Plana.
Dirección: Nola Rae, Aina Tur y Pepa Plana.
Teatro de la Estación.
3 de diciembre de 2009.

● Malo
●● Regular
●●● Bueno
●●●● Muy bueno
●●●●● Excelente | E Estreno

teatre | «penèlope»

Pepa Plana, a *Penèlope*. / CIA, P.P.

Teixir el riure

- **Idea original i pallassa:** Pepa Plana.
Direcció: Nola Rae.
Lloc i dia: Sala La Planeta, 9 d'abril del 2010.

DANI CHICANO

Gairebé acabat d'estrenar, com aquell qui diu, la genial pallassa Pepa Plana es va plantar el cap de setmana passat a la sala La Planeta —on ja hi havia portat *Giulietta* i també *Hatzàrdia*— amb el seu darrer espectacle, *Penèlope*, en què recupera força de l'esperit i la idea del *Giulietta*, que partia de l'obra de Shakespeare, però aquesta vegada basant-se en l'*Odissea* d'Homer. Hi ha en aquest espectacle un munt d'idees brillants, originals i aparentment senzilles, però hi ha també molta feina i, sobretot, hi ha el talent de Pepa Plana, una pallassa tendra i entremaliada que ens ofereix la versió més divertida del viatge d'Ulisses, però també de l'espera de Penèlope, que s'hagi fet mai. Plana apel·la a aquell esperit primigeni de criatures que tenim tots plegats per connectar amb el públic, conquerir-lo i explicar-li una guerra de Troia absolutament esbojarrada, amb la participació del vaixell d'Ulisses i la seva tripulació inclosa, en què un bàndol dansa un *haka* maori, en què les muralles de Troia i el cavall gegant de fusta amb què són enganyats els seus defensors es fan realitat. Plana, amb un fil vermell, va teixint la història sobre una mena de bastida de tres cares on s'adhereix el fil per dibuixar ara el vaixell, ara la ciutadella troiana, mentre espera que el seu Ulisses/Ramon, que ha marxat inesperadament, abruptament, torni. Hi ha també un rerefons que, de tant en tant treu el nas, i que va més enllà de voler fer riure, que fa referència al que podríem anomenar el meravellós món de la parella, a conceptes com ara el romanticisme —o la seva pèrdua— i la fidelitat; un món al qual es refereix amb ironia punyent. Com tota peça acabada d'estrenar, li cal rodatge i reduir-ne la durada un mínim d'un quart d'hora. Gran Pepa Plana.

Crítica pallassos

Jordi Jané

Un altre pas cap endavant

Penèlope

Amb Pepa Plana. Dir.: N. Rae.
Sala Muntaner, 28 d'abril

A Pepa Plana se li han de reconèixer, a més d'haver estat pionera a l'Estat, l'eficaç empatia del personatge i la valentia artística demostrada amb reptes solitaris com *De Pe a Pa*, *Giulietta* i *Hatzàrdia*. A aquests reptes cal sumar-hi encara l'heterodòxia d'haver gosat agafar pel bescoll, l'ànima i el sexe la Blanche Dubois d'*Un tramvia anomenat desig* amb un resultat al meu entendre molt poc comprès i valorat per la nostra crítica teatral, i ara aquesta intel·ligent revisitació feministicolúdica de l'epopeia homèrica.

A *Penèlope*, la pallassa juga amb l'espai, el temps i el simbolisme i el contra-simbolisme dels continguts, ajudada en moments puntuals per la música de Lluís

La pallassa juga amb l'espai, el temps i el simbolisme

Cartes, alguns efectes màgics preparats pel Mag Lari i, sempre, per un *atrezzo* i una escenografia (Xavier García i Oriol Blanxart) on il·lustra i projecta els somnis i les realitats d'una dona que espera el marit guerrer i llicenciós, que a ella tant li fa que es digui Ulisses com Ramon (aquest caràcter masculí és tan perenne com la pacient espera de les anomenades *repòs del guerrer*). Efectivament, de tant teixir i destèixer amb fil vermell els seus anhels solitaris, la Penèlope Plana acabarà tallant-lo per alliberar-se del jou mascle.

Fins aquí el que s'hi dona. Anant al com s'hi dona, i ja esmentades les virtuts, l'espectacle em resulta excessivament pla, lineal, sense els punts àlgids de tensió dramàtica imprescindibles en 75 minuts d'espectacle. Hi ha un abús dels gags reiterats (amb la paradigmàtica excepció del de la cinta mètrica, molt ben mesurat i sostingut). El gag reiterat és cosa de mestres i, també en l'art del pallasso, els mestres es fan amb els anys. En aquest sentit, però, no hem de patir: la Plana té un magnífic territori per recórrer i el seu caràcter d'esponja vatina el millor.

Crítiques

Penèlope

★★★★★

Sala Muntaner

Fins al 30 de maig

Si Penèlope, l'esposa d'Ulisses, ha estat sempre eclipsada per la fama del seu home, a *Penèlope* és ella la gran heroïna, la dona que mou els fils –literalment– de la guerra de Troia i la lúcida estratèga que suggereix la construcció d'un cavall de fusta per fer caure la llegendària ciutat. Pepa Plana surt tota sola a escena, però l'ombra dels artistes que l'acompanyen entre caixes es projecta a les taules: la veterana Nola Rae subscriu una posada en escena àgil, tendra i divertida; Lluís Cartes, l'excel·lent contrapunt musical a les accions de Pepa/Penèlope/Pepita –tres dels personatges que encarna Plana–; Joan Busquets signa la translació del mite homèric al llenguatge del clown, i fins i tot el Mag Lari ha ensenyat a la pallassa uns trucs que eleven la càrrega màgica del muntatge. Tot plegat se suma a l'acurada feina de l'equip artístic –amb una escenografia mínima de la qual sorgirà un vaixell,

Pepa Plana mima el detall.

Troia i l'illa de Calipso, dibuixats amb el fil vermell teixit per Penèlope, i un fantàstic disseny de llums –per cosir a Pepa Plana un vestit a mida. L'hàbil joc amb el públic o escenes com la de la batalla rere els murs de la ciutat assetjada certifiquen el carisma de Plana i l'innegable interès de la proposta. –Carme Tierz

Crítica

'Penèlope', mujeres abandonadas

La realidad y la ficción se mezclan en la última producción de la payasa Pepa Plana, que habla de este problema social desde la desdramatización

Pepa Plana es una payasa, en el sentido más noble del término, capaz de observar el desquiciado mundo que nos rodea de forma tan incisiva como hilarante. ¿Cómo? Instrumentalizando el absurdo y las emociones humanas más primarias –alegría, tristeza, amor, miedo, deseo...–

como eje de un discurso artístico y filosófico de mayor calado: el payaso nos ayuda a recordar que no importa tanto lo que nos sucede como la actitud que tenemos ante ello. Sus personajes están emparen-

tados históricamente con mimos, titiriteros, magos y cuentacuentos, artistas insurgentes que perturban el orden con sus cuestiones sin respuesta.

'Penèlope' es una versión irreverente de la guerra de Troya

Es un prodigio de mímica delicada y sarcástica, y de complicidad con el público

según Homero, a través del personaje de la esposa de Ulises, abandonada a su suerte en la intimidad de su hogar durante veinte años. Una Penélope que tiene la idea del caballo de madera, que sintetiza la épica homérica por medio de un alambicado tapiz de cuerda roja, trozos

de tela y pinzas para tender la ropa, y sufre ataques de celos cuando se entera del *affair* de su Ulises con la ninfa Calipso. No obstante, 'Penèlope' también es Pepa, un ama de casa vulgar que alivia su soledad con su máquina de coser, sus tijeras, su cinta métrica y la compañía de un loro malcarado, después de que su esposo, Ramon, la abandone sin dar explicación alguna.

La realidad y la ficción se mezclan para ahondar, desde la desdramatización, en la existencia de esas mujeres abandonadas que, según escribió Honoré de Balzac, son las que simplemente aman sin saber amar. Como Penélope, como Pepa...

'Penèlope' es un prodigio de mímica delicada y sarcástica, de complicidad con el público y de introspección de la artista con su trabajo creativo, de realismo –la vida física de objetos y utensilios– y fantasía –los pocos y muy efectivos números de ilusionismo–. Con su roja nariz de payasa y su cara de niña atónita y ridículamente maliciosa, Pepa Plana reivindica el humor inteligente en el que cada sonrisa va acompañada de una reflexión.

Fecha: Hasta el 30/5. **Lugar:** Sala Muntaner. **+ info:** Consultar Agenda de Teatro, página 115 / www.salamuntaner.com.

Pepa Plana arma la de Troya

Por Josep A. Muñoz | Teatro | 11.05.10

Penélope

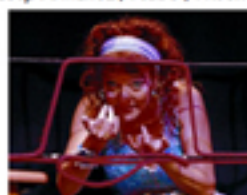
Idea original y payasa: Pepa Plana

Dirección: Nola Rae

Payasa Penélope: Pepa Plana

Asesoramiento mágico: Mag Lari

Sala Mustanor, hasta el 30 de mayo.

¿Es posible hacer una adaptación de la *Odisea* de Homero, desde el punto de vista de Penélope y en clave "payasa"? Si alguien tenía dudas al respecto, Pepa Plana nos demuestra que con unos pocos dementos, sus dotes más que demostradas y una sabia dirección de Nola Rae, la idea puede dar buenos frutos.

Ramón (Ulises) coge la puerta y se larga. Pepa (Penélope) se queda hilando en casa con su máquina marca *Sparta*, Pepita (la criada), y un pajaraco ladrador de nombre "Chispa". Nuestra protagonista utilizará la cuerda roja con la que va hilando para crear motivos de algunos episodios del poema épico en un tendero. Así, podemos visualizar la nave en la que partió, la fortaleza de Troya y la isla de Ogiia, donde reinaba Calipo quien, como es sabido, se convirtió en amante de Ulises, formando una familia con siete hijos.

Pepa Plana se pasa a Homero por el Arco de Triunfo y hace su propia interpretación del texto. Penélope es moderna, reivindicativa. Penélope tuvo la idea del Caballo de Troya. Penélope no perdona a Ulises la infidelidad con Calipo. Además, la payasa ejecuta otros papeles, como el de la chacha, mujer a la que tiene que despertar continuamente para que salga a buscar las cartas que se van recibiendo de su marido; recurre también a la danza de *Haka Ka Mate* para asumir la identidad de los guerreros troyanos. Plana se crece y se encoge dependiendo del personaje, consiguiendo que estas sean las más logradas de sus interpretaciones. La colaboración del Mag Lari en los efectos mágicos de la función apoyando, siempre, a la artista en un montaje simple pero efectivo, permite que el disfrute, tanto encima del escenario como en la platea, sea aún mayor.

Wien, Donnerstag, 9. Dezember 2010

KURIER

Simply the Best

Die Clown-Virtuosin aus Katalanien, Pepa Plana, ist die Weltmeisterin. Pepa Plana, Clownin aus Katalanien (Spanien) zeigt(e) als Penélope einen grandiosen Abend beim diesjährigen Clownfrauenfestival. (Noch zu erleben am Donnerstag.) Erst haut Ehemann Odysseus ab, schreibt eine kurze Nachricht, fast kürzer als eine SMS: bin weg, komme irgendwann - vielleicht. Fast gänzlich ohne Worte "spinnt" die Frau aus rotem Faden ihre Geschichte. Drahtseile, die eine Reling ebenso sein können wie Wäscheleinen werden von ihr mit solchen "Briefen" ebenso behängt wie aus dem Faden ein Schiff und eine Burg entstehen. Und so aus dem Werken mit dem sich verwickelnden Faden an dem hölzernen Modell einer uralten Nähmaschine verwandelt sich diese mit zwei Handgriffen in ein Pferd. Genau, das Trojanische. Die Clown-Künstlerin erzählt so kurzweilig die Story von den Griechen und den Trojanern, pendelt dazwischen wieder in die Rolle der Penélope, kokettiert mit einem Auserwählten in der ersten Reihe des Publikums und sorgt für viele herzhaftes, aber auch so manch hintergründige Lacher. Für Slapstickeinlagen sorgt sie beim Versuch, dem Stoff-Papagei das Fliegen beizubringen.